

မိုးကောက် နတ်စောင်ပျားနှင့် သားရဲတို့

စာရေးသူ၏ အမှာ

ဤ နတ်စောင့်များနှင့် သားရဲတို့ ရွာ ဝတ္ထုမှာ ၁၉၇၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ အမှောင်လမ်းက သူတို့ အပြန် အမည်ဖြင့် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ယခုအခါ အမှောင်လမ်းက သူတို့ အပြန် အမည်ထက် နတ်စောင့်များနှင့် သားရဲတို့ ရွာ အမည်မှာ ပို၍ ဆီလျော်မည်ထင်၍ အမည်ပြောင်းလဲ ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဖိုးကျော့

နတ်စောင့်များနှင့် သားရဲတို့ ရွာ
အခန်း(၁)

"ဟော့ ဟေး မောင်တိတို့ တွေပါလားကွ၊ ဘာလာရှာကြတာလဲ"

ဤတောဤတောင် ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ယခင်က သူတို့ ညီအစ်ကို

ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသဖြင့် ဘကြီးညိုက အံ့ဩသံနှင့် မေး၏။

"ဪ... အင်း... အင်း ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မရှာပါဘူး ဘကြီးညို၊ ဖက်ပင်လေး ဘာလေး ကြည့်ရင်း စပ်ပြွမ်းသီးခူးရအောင်လို့ ဒီဘက်ဆင်း လာကြတာပါ"

ဓားမတစ်ယောက် တစ်လက်စီနှင့် မောင်တီ၊ မောင်သီ၊ မောင်ညီ စသည့် ညီအစ်ကို သုံးယောက်ထဲတွင် အကြီးဆုံး ဖြစ်သူ မောင်တီက ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဤတောဤတောင် ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသဖြင့် ဘကြီးညိုက အံ့ဩသလို မောင်တီတို့ ညီအစ်ကိုကလည်း ဘကြီးညိုကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အား သင့်သွားကြပုံရသည် ။

"မင်းတို့ စပ်ပြွမ်းသီး ခူးလာကြတာကလည်း တပ်တောင်က ဗိုလ်ထုနဲ့ ဆိုသလို ပါလားဟေး.. ရွာမှာ အလှူရှိလို့ လားကွ၊ ထည့်စရာလည်း မမြင်ပါလား"

သူတို့ ရွာတွင် အလှူအတန်းရှိက ဤသို့ပင် စပ်ပြွမ်းသီးများကို သုံးယောက် ငါးယောက် လာခူးတတ်လေ့ ရှိကြ၏။ သို့သော် ညီအစ်ကိုချည်းတော့ မဟုတ်ပေ။ သူငယ်ချင်းများ သာ ဖြစ်ပေသည် ။ ပြီးတော့ အလှူတစ်ပွဲလုံး လုံလောက်အောင် ကျွေးနိုင်ရန်အတွက် စပ်ပြွမ်းသီး ထည့်စရာ တောင်းကြီးတောင်းငယ် တွေကလည်း ပါရပေမည်။ ယခုတော့ မောင်သီတို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်တွင် ဓားတစ်ယောက်တစ်လက်နှင့် ရေဘူးကလွဲပြီး ဘာမျှ မပါလာကြပေ။ ကျောပြောင်ကြီးတွေနှင့် စွပ်ကျယ်ပင် ပါလာကြသူတွေမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထူးဆန်းသလို ရှိလှသော သူတို့ ညီအစ်ကိုကို ဘကြီးညိုက မယုံသင်္ကာ စိတ်နှင့် ခွန်းဆ

င့်၍ လည်း မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဘကြီးညို နေထိုင်သော မြို့တောင်ခြေနှင့် မောင်တီတို့ နေထိုင်သော ဓားလက်ဖျားရွာမှာ ခြေလျင် တစ်နာရီနီးပါး ခရီးရှိသည်။ ။ ဓားလက်ဖျားရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ကိုးကွယ်သူ ဓားလက်ဖျား ရွာသားဟု ခံယူထားသော်လည်း မြို့တောင်ခြေတွင် တစ်အိမ်ထီးတည်း ဘကြီးညိုတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကပင် နေလာခဲ့၏။ တောင်ခြေတွင် နေသော ဘကြီးညိုမှာ တစ်ခါခါ ရွာ၌ အလှူရှင်ပြု ရှိသည် ကိုပင် မသိလိုက် ဖြစ်ရသည် လည်း ရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ရွာတွင် အလှူရှိလို့ လားဟု ပင် သွေးရိုးသားရိုးနှင့် မေးမိ၏။ သို့သော် ဘကြီးညိုက ဤသို့ မေးလိုက်ခါမှ မောင်တီတို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်မှာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။ ။

"ဟဲ.. .ဟဲ... ဟဲ ဘကြီးညိုကလည်း အထအန သိပ်ကောက်တတ်တာပဲ၊ ဖက်ပင် လာရှာရင်းက အပြန်မှာ စပ်ပြွမ်းသီးလေး ဘာလေး ခူးသွားရအောင်လို့ ပါ ဆိုနေ"

မောင်တီက မရယ်ချင်ရယ်ချင်နှင့် တဟဲဟဲ ရယ်၍ ပြောလိုက်သော်လည်း သူ့ညီနှစ်ယောက်ကမူ မျက်နှာပြောင် ချင်နေကြ၏။ သို့သော် ဤသည် ကိုတော့ ဘကြီးညိုက သတိမထားမိလိုက်ပေ။

ဖက်ပင်လာရှာကြရင်းဆိုသော စကားကို ယုံသွားမိ၏။ သူတို့ ညီ အစ်ကိုမှာ နွေလ၌ ဖက်ပင်ရှာ ဖက်ထိုး၍ လည်း ရောင်းချတတ်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ ။

"အေး.. .အေး ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲဟဲ့၊ ငါက မင်းတို့ ညီအစ်ကို စုံစုံညီညီနဲ့ ဆိုတော့ တစ်ခုခုများ လာရှာကြသလားလို့ ပါ"

"ရှာစရာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ဖက်ထိုးတဲ့ လူတွေက ဖက်ပင်ပဲ ရှာတာပ"

ဤစကားကိုတော့ အငယ်ဆုံး မောင်ညီက သံပြတ်နှင့် ပြော၏။

"ဘကြီးညိုကော ဒီတောင်ခြေရင်းမှာ ဘာလာရှာပါလိမ့်"

"ဟဲ့ မောင်တီ၊ ငါ့အိမ်က ဒီတောင်ခြေရင်း မှာ ပဲကွ၊ ဒီနေရာ ဘာလာလုပ်မလဲ၊ ငါ့ခြံထဲက ငါပြန်လာတာပေါ့ဟဲ့၊ မင်းတို့ ရွာက လူတွေသာ ဒီမြို့တောင် ခြေဘက်မှာ တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရတာ၊ ဖက်ပင်ဆိုတာလည်း ဒီဘက်မှာ ရှားသားကလား၊ အဲဒါကြောင့် ငါက မေးမိတာပါဟဲ့"

"ဟဲ့... ဟဲ့ ဘကြီးညိုကလည်း စိတ်တိုတတ်ရန်ကောဗျာ၊ ဒီ ကောင်တွေကလည်း ဘကြီးညိုကို သက်သက် စ နေကြပြန်ပါပြီ၊ တော်ကြာကွ"

အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ မောင်တီက ဘကြီးညိုကို လေပြည်ထိုးလိုက်၏။

"ဟဲ့ မင်းတို့ ကို ငါက စိတ်ဆိုးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ကလေးတို့ ရယ်၊ ဖြစ်ကြောင်းခြင်းရာနဲ့ ဆက်စပ်လို့ မင်းတို့ တောမကျွမ်းသေးတဲ့ ကလေးတွေအတွက် ပြောတာပါ၊ ဟဲ့ ဟဲ့"

ဘကြီးညိုကလည်း တဟဲ့ဟဲ့ ရယ်၍ ပြောလာသောအခါ မောင်သီမောင်ညီတို့ မှာ လည်း ဘကြီးညိုနှင့်အတူ တဟဲ့ဟဲ့ရောရယ် လိုက်ကြသည် ။ သို့သော် မောင်တီကတော့ တစ်စုံတစ်ခု စိတ်ထဲတွင် စနောင့်စနင်း ဖြစ်သွားသလို ဘကြီးညို၏ မျက်နှာပေါ်၌ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်စုံတစ်ခုကို လျှပ်တစ်ပြက် ရှာဖွေလိုက်သလိုပင်တည်း။

"မင်းတို့ ရေလေးဘာလေး ဆာရင် ငါ့တဲထဲ ဝင်သောက်သွားကြပါဦးလားကွ"

သူ၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသော မောင်တီ၏ မျက်လုံးဒဏ်ကို မခံနိုင်သလို ဘကြီးညိုက လောကဝတ်ပြုသည် ။

"ဟဲ့...ဟဲ့ ဒီမှာ ဘကြီးညိုရေ..ရေ ရေ"

အငယ်ဆုံး ကောင် မောင်ညီက လူလွယ်လာသော ဘူးခါးရေဘူးကို မြှောက်ပြ၍ ဘကြီးညိုကို သရော်လိုက်သည်။

"ခွေးကောင်လေး၊ နင့်ရေဘူးထဲ ရေအမှန်ပါသေးလို့ လား"

"ပါပါတယ်ဗျ၊ ဒီမှာ တွေ့လား၊ ရေရယ်...ရေ.. ရေ ...ရေ"

မောင်ညီက ဘူးခါးလည်စည်း ဘူးထဲမှ ရေများကို မြေပြင်သို့ပင် သွန်ပြလိုက်သေး၏။

"ဟဲ့...ဟဲ့ ..မိုက်တဲ့ ကလေးပဲ၊ တောမှာ တောင်မှာ ရေတွေ ဘာလို့ ရေဘူးထဲမှ ရေတွေ ဘာလို့ သွန်ပစ်ရတာလဲ၊ မင်းတို့ စိတ် သိချင်လို့ ငါက တမင်စမိတာပါဟဲ့"

ဘကြီးညိုက တမင်စသည် ကို တကယ်ထင်ပြီး ဘူးခါးလည်စည်း ရေဘူးထဲမှ ရေတွေ သွန်ပစ်သော မောင်ညီကို မောင်တီကလည်း မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်၍ ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

မောင်ညီမှာ ဆယ့်လေးငါးနှစ် အရွယ်သာ ရှိသေးသဖြင့် သူ့ကို လူကြီးတွေက စ၍ စမှန်း မသိပေ။ စိတ်တိုသူလည်း ဖြစ်သဖြင့် ဟောဟော ခိုင်းခိုင်း လုပ်တတ်၏။ ပြီးမှ ရှက်သွားသလိုနှင့် ဘကြီးညိုကို မကျေမနပ် ဆိုသည်။

"ဟင်... ဘကြီးညိုကလည်း ဉာဏ်ချည်းပဲ၊ မကောင်းဘူး"

"ဉာဏ်ချည်း မဟုတ်ရပါဘူး မောင်ရယ်... နင့်တို့ က ခုမှ တောဝင်တတ်စ ရှိသေး၊ ငါက ဒီတောင်ခြေမှာ ငယ်ကတည်းက နေလာတာ၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်က တောတောင်အကြောင်း နင်တို့ လည်း သူပြောငါပြော ကြားဖူးကြမှာ ပေါ့၊ ငါသာ အနေအထိုင် မတတ်ရင် ဘယ်ပြောကောင်းမ

လဲ၊ ခုကြည့်လေ... ငါတို့ အိမ်သားတွေ တောနဲ့ ပတ်သက်ရင် မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းဘူး"

"ကျွန်တော် ရေသွန်ပြတာနဲ့ ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ တုံး ဘကြီးညိုရယ်..."

"နင့်မေကလွှား... ဆိုင်ပါသော်ကောဟဲ့.. .ဟိုရှေးရှေးတုန်းက ပဏ္ဍိတ ဝါဏိစ္စ ဗာလာဝါဏိစ္စ လှည်းကုန်သည် ငါးရာ ဇာတ်ကြောင်း ဦးဝါသမ ဟောတာ နင်တို့ တစ်ခါမှ နားမထောင်ဖူးဘူးနဲ့ တူတယ်"

"ထောင်ဖူးသော်ကော ဘကြီးညိုရယ်၊ ထောင်ဖူးတာမှ ဒီဘက်က နားရော ဒီဘက်..."

"ဟေ့ကောင်.. တော်စမ်း"

သူ့ညီ အငယ်ဆုံးကောင် မောင်ညီကို မောင်တီက တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဟန့်တားလိုက်၏။

"အေး... ထောင်ဖူးရင် ဘီလူးက လူယောင်ဆောင်ပြီး ရေကန်က တက်လာတဲ့ ဟန်နဲ့ ကြာဖူးကြာပွင့်တွေ ကိုင်လာတာ မြင်ရတော့ ရှေ့မှာ တကယ်ရေကန် ရှိတယ်ထင်လို့ ဗာလာဝါဏိစ္စ လှည်းကုန်သည် ငါးရာတွေဟာ ပါသမျှ ရေတွေကို သွန်ပစ်လိုက်ကြတာ နောက်တော့ ရေပြတ်လို့ ဘီလူးစားခံ ရတယ်မဟုတ်လား၊ တောမှာ တောင်မှာ ဆိုရင် ရေဟာ ပိုတယ် မရှိဘူးမောင်ရယ်၊ ရေအသက်ဟာ တစ်မနက်ပဲဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားကွ..."

ဤအကြောင်းအရာများကို ဘကြီးညိုသည် မဆီမဆိုင် ဘာကြောင့်လေကြောရှည်နေပါလိမ့်၊ ဘီလူးက လူယောင်ဆောင်သည် ဟူသော ဘကြီးညို၏ စကားမှာ သူတို့ ညီအစ်ကို၏ အကြံအစည်ကို ရိပ်မိသွားလေ၍ လား၊ ဤသံသယစိတ်တွေနှင့် မောင်တီသည် ဘကြီးညို၏ မျက်

နာကို မမှီတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေ၏။

"ဉာဏ်ချည်း မဟုတ်ရပါဘူး မောင်ရယ် နင့်တို့ က ခုမှ တောဝင်တတ်စ ရှိသေး၊ ငါက ဒီတောင်ခြေမှာ ငယ်ကတည်းက နေလာတာ။ ဒီနားတစ်ဝိုက်က တောတောင်အကြောင်း နင့်တို့ လည်း သူပြော ငါပြော ကြားဖူးကြမှာ ပေါ့"

ဤသည် ကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဤတောင်ခြေတွင် သူတို့ မိသားစု နေရဲသည် ဟူသော အကြားကို ဘကြီးညိုသည် ယခုထိ ကြားတုန်းပါကလားဟု မောင်တီက တွေးနေမိသည် ။

ဘကြီးညို အိမ်ခြေယာခြေ စိုက်နေသော ဤတောင်ခြေကို မောင်တီတို့ ဓားလက်ဖျား ရွာသားတွေက နတ်ကြီးသည် ။ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ ထူထပ်သည် ။ တောကြမ်းသည် ဟု သမုတ်ထားကြသည် ။ မြို့တောင်ခြေနှင့် ဓားလက်ဖျားရွာသည် ခြေလျင် တစ်နာရီကျော်ခရီး ရှိ၏။ ဘကြီးညို ဤမြို့ ဤတောင်ခြေတွင် နေထိုင်ခဲ့သည် မှာ သူတစ်သက်ပင် ဖြစ်သည် ။ အမှန်က ဘကြီးညိုတစ်ယောက် သာမဟုတ်။ ဘကြီးညိုအဖေ ဘကြီးညိုအဘိုးတို့ လည်း မြို့တောင်ခြေ၌ သာ နေပြီး ဤမြို့တောင်ခြေ ခြေရင်းမှာ ပင် ခေါင်းချ သွားကြသည် ။

သူတို့ မိသားစုသည် ဤမြို့တောင်တန်းကြီးကို အမှီသဟဲ ပြု၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ကြ၏။ ဤမြို့တောင်ကြီးတွင် အလေ့ကျပေါက်သော ငရုတ်ကောင်း၊ ကရဝေး၊ နွယ်ချို၊ သစ်ကြံပိုး၊ သစ်မင်းနှင့် ရှူနာဂမုန်းပင်တို့ က ပေါသည် ။ မိုးတွင် တောင်ယာလုပ်သော ဘကြီးညိုနှင့် သားနှစ်ယောက် ချွေးမတစ်ယောက်တို့ သည် ဤမြို့တောင်က ရသော ငရုတ်ကောင်း၊ နွယ်ချို၊ ကရဝေး၊ သစ်ကြံပိုး၊ သစ်မင်းနှင့် ရှူနာဂမုန်းဥများကို နွေလမှာ ရှာဖွေပြီး ဘုန်းကြီးပျံဘုရားပွဲများ တွင်

ရောင်းချလေ့ ရှိကြသည်။ ။ ဤသည် တို့ ထက် ဘကြီးညိုတို့ မိသားစု မ
က်မောသော အရာမှာ "နတ်စောင့်ပျား" ပင်တည်း။

မြို့တောင်နှင့် တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်သော အရှေ့ဘက်ခြမ်း ကျောက်
ဖျာ တောင်စောင်းပေါ်မှ နတ်စောင့်ပျားကို ဖွပ်၍ ပျားရည်နှင့်
ဖယောင်းဖြူ ရောင်းရငွေသည် မြို့တောင်မှ နှစ်စဉ်ရသော
ငရုတ်ကောင်း၊ ကရဝေး၊ နွယ်ချို၊ သစ်ကြံပိုး၊ ရှုနာဂမုန်းဥ ရောင်းရငွေ
ထက်ပင် များ လေသည်။ ။ ဤကျောက်ဖျာတောင်စောင်း ထက်မှ နတ်
စောင့်ပျား ဖွပ်ရဲသူ၊ ဖွပ်ဝံ့သူ၊ အလုပ်ကျွမ်းသူဆို၍ လည်း
ဤဓားလက်ဖျား ရွာတစ်ဝိုက်တွင် ဘကြီးညိုတို့ သားအဖတွေသာ ရှိ
လေသည်။ ။

"ကဲ ဘကြီးညို .. နေလည်း အိုသွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါဦးမယ် ခ
င်ဗျား"

"အေး.. အေး ကောင်းပြီ၊ ဟဲ့ ငါမေးဖို့ မေ့နေတယ်... နင့်တို့ တွေ ဖ
က်ပင် ရှာတယ်ဆိုတော့ ဖက်ပင်တွေကော တွေ့ထားခဲ့ကြရဲ့ လား"

ဘကြီးညိုက သည် စကားကို ပြန်ကောက်နေ ပြန်သောအခါ မောင်
တီ၏ စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲ ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဟူသော စ
ကားကို အကြံနှင့်လာသူ မောင်တီကား မမေ့ပေ။

"သုံးလေးပင်တော့ တွေ့ခဲ့ပါတယ် ဘကြီးညို၊ ဒီကနေ့ နေအိုသွားလို့
ပြန်လာကြတာ၊ နောက်နေ့မှ လာချိုင်ရမယ်၊ ဒီဘက်တော တစ်ဝိုက် ဖ
က်ပင်တွေက ထင်သလောက် မပေါ့ဘူးဗျ၊ အိုး.. ဒါတော့ ဘကြီးညိုက
တောကျွမ်းပြီးသားသူ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ထက် သိမှာ ပါလေ၊ ပြန်
ဦးမယ် နော်"

"အေး အေး"

မောင်တီတို့ ညီအစ်ကို မြို့တောင်ခြေဘက်မှ ရွာပြန်လာကြချိန်မှာ နေအတော် ညှိုးနေလေပြီ။ ခက်လက်ပင်ညို အကြိုအကြားမှ လှမ်းမြင် နေရသော နေလုံးနီနီသည် အနောက်ဘက် တောင်တန်းမြင့်ကြီးများ ပေါ်တွင် ကွယ်လေလုလု မေးတင်ပြုနှင့်ပြီး ယခုလို မြူခိုးယှက်ဝေ ရွက် ဟောင်းကြွေ၍ တောင်လေပွေ့ဝိုက်သော နွေစရိုက် နွေသမသာ မဟုတ် ပါက အပြန်လမ်း မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိလေမည်လားပင်။

"တွေ့လား အစ်ကိုကြီး၊ မြို့တောင်နားမှာ သူတို့ ပဲ နေရဲတယ်၊ နတ် စောင့်ပျားကိုလည်း သူပဲ ဖွပ်ရဲတယ်ဆိုတာ ကြွားလိုက်ရတာ အမော။ မင်းတို့ က ခုမှ တောဝင်တတ်ခါစပဲ ရှိပါသေးတယ်တဲ့ ၊ ဖယောင်းပျားရ ည့်ထက် ကျန်တော်ကတော့ ဒီဘိုးအကြွားကို သောက်မြင်ကပ်တာနဲ့ စောစောစီးစီး လုပ်မိလိမ့်မယ်"

လမ်းတစ်ဝက်လောက် အရောက်တွင် အသက် ၁၅နှစ် ကျော်သာ ရှိသေးသော မောင်ညီက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြောသည် ။

အမှန်မှာ ဘကြီးညို ကြွားမည်ဆိုကလည်း ကြွားစရာပင်။ ဓားလက်ဖျား ရွာသူရွာသားများ အနေနှင့် မြို့တောင်တန်းကြီး တစ်ဆက်တည်း တစ်ကြောတည်း ရှိသော ဤကျောက်ဖျာ တောင်စောင်းပေါ်က နတ်စောင့်ပျားကို ဖွပ်ရဲသူ ဖွပ်ဝံ့သူမှာ ဘကြီးညို တစ်ယောက်သာ ရှိသည်ဟု တစ်ရွာလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားကြသည် ။ ဤသည် မှာ လည်း ယခုမှ မဟုတ် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်နီးပါးခန့်ကပင် ဖြစ်သည် ။ ထိုစဉ်က ဘကြီးညိုသည် မောင်ညို၊ ဦးညိုဘဝတွင်သာ ရှိသေးသည် ။

ဓားလက်ဖျား ရွာသူရွာသားတွေ အနေမှာ ဤကျောက်ဖျာတောင်ပေါ်က နတ်စောင့်ပျားကို ခဲရာခဲဆစ် သွား၍ ဖွပ်ရဲရန် မဆိုထားနှင့် မြို့

တောင်ခြေနှင့် နတ်စောင့်ပျားရှိရာ ကျောက်ဖျားနားကိုပင် နေညိုလျှင် မည်သူမျှ မသွားရဲကြပေ။ မြို့တောင်နား တစ်ဝိုက်သည် သားရဲတိရစ္ဆာန် ပေါများ သလို နတ်ကြီးသည် တောကြမ်းသည် ဟု လည်း တစ်ရွာလုံး တစ်နယ်လုံးက ယုံကြည်ထားကြသည် ။ ဤသည် ကို လူငယ်ဖြစ်သော မောင်ညီက ယခုတော့ မခံချင်စိတ်နှင့် ပြောလာ၏။

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ မင်းတို့ က ခုမှ တောဝင်တတ်စ ရှိပါသေး တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ကို သက်သက်နှိမ်တာ၊ အထင်သေးတာဗျ၊ ဒီ ပျားကိုတော့ မရရအောင်ကို ဖွပ်ရမယ်ဗျ၊ ဒါမှ အဘိုးကြီး အစွယ်ကျွတ်မှာ ..."

ညီအစ်ကို သုံးယောက်ထဲတွင် အလတ်ဖြစ်သူ မောင်သီကလည်း ညီ ငယ်၏ စကားကို ထောက်ခံရင်း အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူကိုလည်း လှုံ့ဆော်လို က်၏။

"ပြောပါ ကြွားပါစေဦးကွာ၊ ခုတော့ သူပြောဆိုလည်း ပြောစရာ ကြွားစရာ ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ခုတစ်နှစ် နှစ်နှစ်မှ တောဝင်တတ်စ ဖြစ်တဲ့ မောင်တီတို့ ညီအစ်ကို အကြောင်းတော့ ဒီအဘိုးကြီး တစ်နေ့ သိ ပါလိမ့်မယ်၊ သူတစ်ယောက်သာ စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်ထင်တဲ့ နတ်စောင့် ပျားကို တစ်နေ့တော့ မောင်တီတို့ ညီအစ်ကိုတွေ ဖွပ်သွားလို့ အဘိုးကြီးခမျာ ရင်ကျိုးပက်လက် ဖြစ်ကျန်မှာ မြင်ယောင်သေးတယ် ဟိ ဟိ..."

ညီငယ်နှစ်ယောက်၏ ပြောစကားနှင့် ညနေစောင်းက ဘကြီးညို၏ ကြွားသွားသော စကားများကို ချေပရင်း မောင်တီက တဟိဟိ ရယ်လို က်သောအခါ ညီငယ်နှစ်ယောက်မှာ လည်း အားရပါးရပင် ရယ် လိုက် လေသည် ။ သူတို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်၏ ရယ်မောသံသည် တစ်နေ့

တော့ မြို့တောင်ခြေရှိ တောအလုံးကို လွှမ်းဖုံးသွားရချိန်မည်ဟု သူတို့
သည် စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်ထားကြ လေသည်။ ။
